

ուե՛

Ս Ո Ւ Ա Կ

Մեղամաղձոտ տխուր դէմքով
Շրջում էի կանաչ հովտում,
Նիհար ձեռքս դրած ճակտիս
Ես վշտացած միտք էի անում:

Զգուեցի փուշ աշխարհի
Սրտամաշուկ կարգ կանոնից,
Եւ սիրտս, խիստ դառնացել էր
Ստոր մարդոց բիրտ խօսքերից:

Ամեն կողմից ատելութիւն
Դէպի բարին ու գեղեցիկ,
Ամեն կողմից մամոնային՝
Խնկարկում են մոլի մարդիկ...

Դորա համար բաղմութիւնից
Փախել էի սարսափահար,
Որ բնութեան ազատ ծոցում
Ես գտնէի ինձ մոխիթար...

Յանկարծ մի ձայն մեղմ սրտառուշ
Լխորժ հնչեց իմ՝ ականջին.
Յետ նայեմ, ո՛հ, տեսնեմ սոխակ
Կանգնած ծառի փոքրիկ ճիւղին:

Նա երգում էր իր երգն անոյշ
Ա՛յնպէս քաղցր, այնպէս փափկիկ,
Որ դայլայլիկ նորա աղբու
Շարժեց սրտիս քնքոյշ թելիկ...

Ես մոռացայ համայն աշխարհ
Իր անզգայ շնչողներով,
Տեղի տուին ցնորքներս
Խորհրդաւոր իրանց մտքով...

S+++

Իսկ աչքերս լցուեցին
Գոհարի պէս արտասուերով,
Վշտահարած սիրտս ճխած՝
Անմահական խնդութիւնով...

Եւ հասկացայ վեհ սոխակի
Լխորժելի անոյշ լեզուն,
Եւ իմացայ արտասուելով
Այն թուռունը ինչ էր ասում:

Նա լայիս էր այս աշխարհի
Լկտի մարդոց գործքի վերայ,
Որ կենարար արդարութիւն՝
Նորանցից է միշտ բացագայ...

Նա զրկածին, յուսահատին
Կեանք և յոյս էր ներշնչում.
Նա չարերին, անգութներին
Վեհ Երարչից մահ էր խնդրում...

Նա ստրուկներին, ճնշածներին
Յորդորում էր միշտ՝ աշխատանք,
Որովհետեւ աշխատութիւն
Է ճորտութեան միակ փրկանք...

Երգի՛ր, սուլի՛ր, չքնաղ սոխակ,
Քո ամնաման երգը սիրուն.
Հնչի՛ր ձայնդ բարձր—բարձր,
Լսեցնել տո՛ւր միտքդ ամենուն...

Ազգեցիր, ո՛հ, կոտրած սրտիս
Քո ոգեշունչ մեղմ՝ երգերով.
Ահա, կրկին դէպի մարդիկ
Դիմում եմ ես վեհ քայլերով...

ՍՐԻՆԳ.